

bræ. 2 expositus.—Ratio conclusionis.—Dico quarto: prima, unica et adæquata ratio, propter quam Deus voluit incarnationem Christi fieri in carne passibili, fuit nostra redemptio, ac remedium peccati. Hæc conclusio est omnino certa, sufficienterque probatur ex dictis sectione præcedenti, et eam etiam confirmant quæ in sect. 2 in favorem primæ opinionis ad ducta sunt. Et inter alia est egregium testimonium Pauli, ad Hebr. 2, ubi primum dicit, Christum *fuisse paulo minus ab Angelis minoratum*, tempore, videlicet, hujus vitæ in carne passibili, *ut gratia Dei pro omnibus gustaret mortem*. Deinde subjungit: *Quia pueri communicaverunt carni et sanguini, et ipse similiter participavit eisdem, ut per mortem destrueret eum qui habebat mortis imperium, id est, diabolum, et liberaret eos qui per totam vitam obnoxii erant servituti, nusquam enim Angelos apprehendit, sed semen Abrahæ apprehendit, unde debuit per omnia fratribus assimilari, ut misericors fieret.* Juxta quod testimonium recte adverit Adamus, post D. Thomam, ibi, nomine carnis et sanguinis sëpe in Scriptura significari naturam humanam secundum se consideratam, Matth. 16: *Caro et sanguis non revelavit tibi; sëpius vero significari naturam humanam, obnoxiam miseriis et mortalitatí, ad Corint. 15: Caro et sanguis regnum Dei non possidebunt; et in hoc posteriori sensu sumitur a Paulo hoc loco, ut patet tum ex præcedentibus verbis: Decebat enim eum, propter quem omnia, et per quem omnia, qui multos filios in gloriam adduxerat, auctorem salutis eorum, per passionem consummare; tum ex testimoniis, quæ præmisserat: Ego ero fidens in eum; haec enim verba (ut idem auctor adverit) adduxit Paulus, ut doceret, Christum naturam vere passibilem habuisse, et cui aliquid deesset, quod speraret se consecuturum tanquam proprium viatorem. Et idem significat in alio testimonio: Ego, et pueri mei, quos dedit mihi Deus; nam in illis verbis ostendit se Christus ejusdem conditionis cum aliis hominibus, et tamen statim subdit: Quia pueri communicaverunt carni et sanguini, etc. Tum denique ex causa quam sumit, ut per mortem destrueret mortis imperium; ad hunc enim finem non sufficiebat humana caro quomodocumque, sed passibilis et mortalís. Igitur, ex sententia Pauli, ideo assumpsit Christus carnem mortalem, quia cæteri homines mortalitatem peccando contraxerant; hæc ergo fuit Christo unica causa assumendi carnem passibilem. Quod amplius*

declaravit Paulus, sequentibus verbis: *Debuit per omnia fratribus assimilari, ut misericors fieret, et repropitiaret delicta populi.* Ex quibus verbis aliqui colligunt Deum non voluisse incarnationem, prius quam humanæ nature lapsum et miserum statum per peccatum introductum vidisset; neque ob aliam causam Christum hominem prædestinasse, nisi ut propitiaret hominis lapsum. Verumtamen ex hoc loco id non colligitur, sed solum hanc fuisse unicam esusam assumendi carnem passibilem. Imo, si totus contextus expendatur, satis probabiliter potest ex eo colligi ordo prædestinationis Christi a nobis declaratus. Prius enim exposuerat Paulus Christi excelléntiam, eo quod illi, etiam ut homini, Deus omnia subjecerit in prædestinatione sua, etiam Angelos ipsos, sic exponens illud Psal. 8: *Minuisti eum paulo minus ab Angelis, gloria et honore coronasti eum, et constituis eum super opera manuum tuarum.* Hanc enim dignitatem accepit humanum genus in Christo, qui, licet pro statu passibili fuerit paulo minus ab Angelis minoratus, tamen per eamdem passionem gloria et honore coronatus est, omnemque potestatem in celo et in terra acceptum, Matth. ult., ut jam ei omne genu flectatur, cœlestium, terrestrium, et infernorum, ad Philip. 2. Deinde declarat Paulus, cur decuerit Christum per passionem ad eam exaltationem pervenire, nimurum, quia habebat fratres quibus ipse auctor salutis futurus erat; et quoniam ipsi mortalitatem peccando contraxerant, ideo decuit eum fratribus assimilari, ut eis propitiaretur; non est autem Christus frater noster, nisi ratione humanæ naturæ; supponitur ergo inter Christum et nos similitudo in natura, et ratione illius adjuncta etiam fuit similitudo in mortalitate, ut is, qui prædestinatus fuerat auctor salutis nostræ, etiam non interveniente peccato, fieret etiam auctor redemptiois et propitiatiois nostræ, accidente peccato. Igitur, quod Christus indiguerit passione, non fuit ob aliam causam, nisi propter hominum peccatum, et necessitatem redemptionis ex illo contractam. Omitto alia quamplurima Scripturæ testimonia, quæ hic facile accumulari possent, in quibus Christus dicitur *mortuus propter delicta nostra, et traditus propter scelera nostra.* Et similia. Ratio vero conclusionis sumenda est ex dictis sect. 3, quia mors et passio non sunt a Deo per se intentæ in toto genere humano, nedum in Christo, sed tantum introductæ sunt in pœnam peccati. Tota autem

ratio alicuius pœnæ est culpa. Vel aliter, quia passio Christi non est per se amata, sed solum ut medicina; usus autem medicinæ ut sic supponit ægritudinem, totaque ejus ratio ex illa sumitur.

30. *Objectio solvit.*—Atque ex hac ratione solvendum est argumentum, si quis objiciat, juxta nostram sententiam, non posse colligi ex citatis locis Scripturæ remedium peccati fuisse unicam causam mortalitatis Christi, quia Scriptura, licet hanc causam assignet, non excludit alias; ergo, sicut nos interpretamur quod, licet Scriptura assignet hanc causam incarnationis, nihilominus potuit esse alia, et de facto fuit, vel prior, vel æque prima, ita dicere quis posset de prædicta ratione assumendi carnem passibilem. Imo simili ratione affirmari posset, quamvis in executione mors Christi assumpta fuerit propter causam redemptionis, nihilominus in intentione non fuisse hanc primam rationem illius decreti, quo voluit Deus ut Christus assumeret carnem passibilem. Nam, si in aliis rebus ordo intentionis potest esse diversus ab ordine executionis, cur non etiam in hoc negotio? Respondetur negando similitudinem; est autem ratio differentiae facilis et multiplex. Prima, quia Scriptura saera, licet causam incarnationis assignet multis in locis ex nostra redemptione, tamen in aliis, et declarat alias causas, et nobis proponit Christum Deum hominem ut primo ac per se maxime dilectum, et omnia propter ipsum. De passione vero et morte ita loquitur, ut semper significet omnino ac simpliciter assumptam fuisse occasione peccati, et propter redemptionem. Secundo, quia respectu mortalitatis non solum tacet Scriptura alias causas, sed etiam generatim docet Deum non fecisse mortem, id est, non per se illam voluisse, sed solum ad peccatum puniendum vel curandum. Tertia, ex materia ipsa, quia incarnatione est maximum bonum, et per se maxime amabile, et ad complementum divinorum operum valde necessarium; et ideo recte intelligitur quod, licet et facta et ordinata fuerit propter redemptionem, tamen etiam propter se fuerit amata. At vero mors et passio, præsertim Christi, non erant bona per se eligibilia, sed tantum ut pena vel medicina peccati; et ideo merito concluditur hanc fuisse primariam rationem ejus, et unicum motivum illius decreti divinæ voluntatis, quo statuit ut caro, a Christo assumenda, esset passibilis. Et in hoc objectio optime distinguitur ratio motiva et impulsiva,

SECTIO V.

Utrum ex primaria Christi prædestinatione futura esset Verbi incarnatio, etiam si homo non pecasset.

1. Sensus hujus quæstionis duplex esse potest: prior quodammodo absolutus, et de facto, scilicet, an ex vi illius decreti, quod Deus de facto habuit de incarnatione facienda, esset carnem assumpturus, etiam si peccato, an credendum sit in hujusmodi eventu habiturum fuisse aliud decretum, quo vellet incarnari ex alio motivo et ratione, quam nunc voluit. Hic posterior sensus non est ita proprius, quia vix potest a nobis aliquid de illo definiri; attingemus tamen illum breviter in fine quæstionis. Prior ergo sensus proprius est, et in eo disputatur quæstio a D. Thoma et probatoriis Theologis. Et, licet multum pendeat hujus dubii decisio ex principiis positis in præcedentibus, non tamen caret nova difficultate, nam, juxta omnes opiniones supra tractatas de Christi prædestinatione, in præsenti quæstione varie jucundatur.

2. Prima sententia negat, peccato non existente, incarnandum fuisse Deum. Hanc tenet D. Thomas hic, et discipuli ejus locis supra citatis, dub. 2; idem D. Thom., 3 contra gent., cap. 53, et in id 1 ad Timoth.: *Venit Jesus peccatores salvos facere*, et in 3, d. 1, q. 1, art. 3; et ibi Bonav., in 3, d. 1, art. 2, q. 2; Richard., art. 2, q. 4; Chart., q. 2, qui refert Taran. et alios; idem Argent., ibid., articulo quarto; Abulen., in cap. vige-

teris rebus, quia non erat prædestinandus Christus, ut esset solus, etc.; ergo similiter dici potest de prædestinatione Christi, et permissione peccati.

5. *Quomodo intentio finis pendeat a medio.* — Hæc sententia videtur procedere ex fundamento extreme contrario quam præcedens; supponit enim Christum ante permissionem et prævisionem peccati fuisse prædestinatum, non solum quoad substantiam incarnationis, sed etiam quoad modum carnis passibilis, et quoad munus redemptionis, quod superius a nobis improbatum est. Quod vero hoc supponatur in hac sententia, patet, quia non potest alia ratione illa prima intentio seu prædestinatione incarnationis habere intrinsecam connexionem, vel dependentiam quoad executionem a permissione et præscientia peccati, nisi quia includit etiam eas conditions quæ omnino pendent ex peccato. Si enim intelligamus illam intentionem omnino abstrahere ab his conditionibus, nulla ratio fingi potest, ob quam executio illius intentionis pendeat a futuro peccato. Cum enim nihil includat quod necessario illud prærequirat, posset aliis viis et modis mandari executioni. Ut enim in superioribus dictum est, intentio finis nunquam ita pendet a medio, ut haberri non possit sine illo, nisi quando in ipso fine, ut intentus est, includitur aliqua conditio omnino requirens illud medium, ratione cuius in tali intentione saltem virtute est amatum tale medium; hoc enim si desit, nulla est ratio necessariae connexionis inter eam intentionem et voluntatem medii, ut ostensum est. Et videri etiam potest in exemplis quibus hæc sententia utebatur; cum enim Deus eligit prædestinatum ad gloriam, non vult illi gloriam ut beneficium gratis conferendum, sed ut coronam et præmium, in qua intentione virtualiter includitur voluntas dandi illi merita, sine qua non posset stare prior intentio. Et similiter, quando dicimus Deum prædestinasse Christum ante omnem creaturam, non prædestinavit illum tanquam solitarum, sed tanquam caput totius universi, et veluti cum quadam relatione ad totum universum, et ad alias partes ejus; ideoque recte intelligitur hæc prædestinatione connexa cum voluntate creandi homines, et Angelos, et totum universum; at vero in proposito nulla est ratio talis connexionis, cum ostensum sit conditions incarnationis, quæ omnino supponunt peccatum, non fuisse prædefinitas ante prævisionem peccati.

simo quarto Matth., q. 44; Joan. Arbore., lib. 3 Theosoph., cap. 8; inclinat etiam Marsil., in 3, q. 1, art. 3; Gabr., d. 2, dub. 3, Hi auctores omnes fundantur in hoc, quod incarnatione prædefinita fuit post prævisum originale peccatum, et solum ex occasione ejus; unde formatur ratio hoc modo. Primum motivum, propter quod Deus voluit carnem sumere, fuit remedium peccati; ergo, deficiente hoc motivo, deficeret in Deo voluntas sumendi carnem; ergo, si homo non peccasset, ex vi præsentis decreti non incarnaretur Deus. Primum antecedens constat ex Scripturis, et Patribus supra citatis; constat enim Deum pro sua libertate potuisse ita velle incarnationem; satis autem significavit nobis ita voluisse. Prima vero consequentia patet, quia hoc est de ratione causemotivæ, ut illa deficiente desit voluntas, in quo differt a causa impulsiva, quæ supponit voluntatem jam effectam ex priori motivo, et aliquo modo impellit et juvat. Unde hoc valde confirmant testimonia Patrum supra citata, præsertim nonnulla quæ videntur expressa, quale est verbum illud Athanas., serm. 3 contra Arian., ubi, præsertim pag. 204, agens de nostra indigentia, et necessitate, quam dicit esse anteriorem, et movisse Deum ut carnem sumeret, subdit: *Qua, scilicet necessitate, sublata, carnem non induisset; et illud Iren., lib. 5, cap. 14: Si non haberet caro salvari, nequaquam Verbum Dei caro factum esset; et si non haberet sanguis justorum inquiri, nequaquam sanguinem habuisset Dominus; et illud Leonis Papæ, serm. 3 in festum Pentec.: Si homo in naturæ sue perfectione, et honore in quo creatus est, permansisset, neque creator hominum creatura fieret, neque æternus temporalitatem subiret, neque formam servi in similitudinem carnis peccati assumeret.* Denique illud Augustini, serm. 8 de Verb. Apost.: *Si homo non perisset, Filius hominis non venisset;* citari etiam solet quedam prosa, quæ ad Virginem dicit: *Peccatores non abhorres, sine quibus nunquam fores tanto digna filio.* Sed hæc neque in usu Ecclesiæ Romanæ unquam fuit, neque habet auctoritatem.

3. Secundo confirmari potest illa ratione, quia, si homo non peccasset, vel Deus assumpturus esset carnem passibilem vel impassibilem. Primum dici non potest, quia, si homo non peccasset, alii homines non essent passibles; multo ergo minus Christus Dominus. Neque secundum, quia ex vi præsentis decreti non posset assumere carnem impassibi-

lem; de facto enim non habuit Deus tale decretum, nam si habuisset, sine dubio impletum esset; ergo oportet novum de hac re condere decretum; jam ergo non fieret incarnatione ex vi præsentis decreti, quod est contra sensum quem tractamus. Hæc sententia supponit, primam voluntatem, seu prædestinationem incarnationis fuisse posteriorem permissione et præscientia peccati futuri. Cujus contrarium verum esse sufficienter ostensum est; et ideo contra hanc sententiam sic explicatam non oportet plura dicere.

4. Secunda sententia convenient in conclusione cum præcedenti propter fundamenta adducta, differt tamen in principali fundamento sumpto ex prædestinatione Christi. Affirmat enim nunc de facto Christum fuisse prædestinatum ante permissionem et prævisionem peccati, et nihilominus ait Christum non venturum ex vi illius decreti, homine non peccante, quia, posita hac hypothesi vel conditione, necessario tollitur illud decretum, quia licet sit prius, includit tamen aliquid ratione cuius habet intrinsecam connexionem cum posteriori, id est, cum permissione et prævisione peccati. Exemplo declaratur, quia, licet Deus prius ratione eligat prædestinatum ad gloriam quam velit vel videat ejus merita, nihilominus ita vult illi gloriam, ut non velit illam habere sine meritis, ut verum sit dicere hunc hominem non habiturum gloriam nisi habeat merita; sic etiam in proposito, ita est prius prædestinata et amata incarnationis, ut tamen non esset exequenda sine permissione peccati. Confirmatur, quia, licet aliquid sit prius in uno genere, scilicet causæ finalis vel exemplaris, potest tamen pendere a posteriori tanquam ab efficiente, vel tanquam medio necessario, vel tanquam a modo, seu conditione sine qua res esse non potest; ergo ita intelligi potest in proposito, et consequenter ita intelligendum est, cum hoc modo salvetur melius omnia quæ Scriptura et Sancti significant. Et confirmatur et explicatur secundo, quia, etiam juxta supra dicta, Christus Dominus in genere finis vel exemplaris, prius est in mente et voluntate Dei, quam alii homines, vel Angelii, vel totum etiam universum; et tamen non inde fit Christum fuisse venturum, etiamsi homines, vel Angelii, vel aliæ creaturæ non fuissent, quia ita est in uno genere prius amatus quam illæ, ut tamen alia ratione sit amatus, etiam ut conjunctus cum illis, ita ut prædestinatione ejus habeat quamdam connexionem cum cæ-

ret ex hominibus, delicias suæ charitatis cum illis habiturus? Confirmat autem D. Thomas, citato loco, conjecturam hanc his verbis: *Respondeo dicendum, quod in statu innocentiae fuisse generatio ad multiplicationem humani generis, alioquin peccatum hominum fuisse valde necessarium, ex quo tantum bonum consecutum est.* Et postea addit aliam rationem, quod anima rationalis propter suam immortalitatem est per se intenta a natura, non tantum in specie, sed etiam in multiplicatione secundum numerum; et inde concludit, hunc numerum animalium fuisse futurum, etiam si non esset peccatum. Constat autem multo majus bonum esse incarnationem, quam hominum propagationem; ostensum etiam est animam Christi, deificatam per unionem, multo magis esse per se intentam quam omnes alias animas; ergo fortius in proposito procedit hæc ratio. Quarto, confirmari potest argumento supra indicato de fide et gratia per Christum collata. Adæ in statu innocentiae, quod possumus alio modo hic proponere: nam, si homo non peccasset, vel etiam si non esset peccator, nihilominus ex vi illius propositi, quo Deus voluit creare illum in originali iustitia et gratia, haberet fidem et gratiam; ergo haberet fidem Christi, et gratiam per Christum; ergo, etiam si homo non esset peccator, fuisse Christus. Major est certa apud Theologos, ut constat ex materia de statu innocentiae, et de peccato originali; imo de fide videtur certa hæc conditionalis: Si primus homo non peccasset, non solum ipse, sed omnes etiam posteri ejus haberent gratiam et originalem iustitiam, et immortalitatem; quæ intelligenda est ex vi illius propositi, vel providentiae quam de facto decrevit Deus habere cum hominibus; nam fingere aliam providentiam, seu aliud decretum quod Deus esset habiturus, est divinare sine fundamento. Nam Scriptura non dicit Deum habiturum fuisse aliud decretum, sed ex his quæ dicit, colligimus ita futurum fuisse ex vi præsentis ordinationis ac providentiae; quia, sicut Deus tunc statuit ut, si primus homo peccasset, posteri ejus morerentur, ita etiam nunc decrevit ut, si non peccasset, iustitiam sibi et posteris conservaret. Minor vero constat ex supra dictis, quia de facto ex vi præsentis decreti et providentiae gratia non est data fides et gratia Adæ, nisi in Christo, et per Christum; ergo non posset ex vi ejusdem providentiae dari eadem gratia non existente

peccato, nisi in Christo; quia si daretur sine Christo, jam esset aliud decretum, et aliud genus providentiae. Et ad hoc confirmandum valet quod Augustinus ait, lib. 1 de Nuptiis, cap. 21, matrimonium in statu innocentiae fuisse sacramentum conjunctionis Christi cum Ecclesia, et habiturum illud bonum in statu innocentiae, si duraret.

7. Ut veritas exacte intelligatur, advertendum est, quod supra dixi, aliud esse loqui de prima voluntate, seu proposito quod Deus habuit faciendi hoc mysterium, aliud vero de tota voluntate, totaque prædestinatione, et ratione mediorum per quæ decrevit exequi illam primam voluntatem; sunt enim hæc duo valde distincta, ut ex dictis constat, et ex materia de prædestinatione. Deinde est advertendum, posito primo decreto voluntatis divinae absoluto et efficaci, infallibile omnino esse et necessarium in sensu composito, ut incarnatione, vel quidquid aliud per tale decretum definitum est, fiat, quia Dei absolute voluntas est efficax et immutabilis. Hoc vero non est ita intelligendum, ac si propositum illud, vel intentio Dei habitura sit effectum sine mediis necessariis ad finem intentum, aut sine modo, vel aliis circumstantiis necessariis ut res illa intenta ad effectum perducatur: hæc enim manifeste inter se pugnant; sed intelligendum est propositum illud esse efficax et infallibile, quia virtute continet omnia necessaria ad sui executionem, et impossibile erit in sensu composito illud ponи, quin hæc consequenter ponantur. Unde e contrario vere etiam dicitur, si in re non fiat aliquid quod necessarium est ad illius decreti executionem, necessarium esse tale decretum tolli, seu non fuisse in Deo. Ex quo etiam consequenter fit, si aliquod sit medium utile ad illius decreti executionem, non tamen necessarium, tunc non esse inter ea talam connexionem, ut hoc ablato, illud necessario tollendum sit. Deinde adervo, aliquod medium posse necessarium connexionem habere cum intentione alicujus finis, facta aliqua suppositione, qua sublata, tollitur quidem necessitas illius medii, non tamen propterea necessarium est tolli finis intentionem. Exemplo res illustrabitur: si quis habeat absolutum propositum effundendi bona sua et divitias, illas a se abdicando, optimo et honestiori modo quo possit, stante hac intentione, si se offerant pauperes et indigentes, necesse est ut ex vi illius intentionis in illos effundat divitias suas, qui tales inten-

tionem habet; vel, si id non faciat, necesse est ut intentionem mutet, quia facta illa suppositione, ille est honestior modus effundendi divitias, ut suppono. Si autem, stante illo proposito, non sese offerant pauperes et indigentes, tunc, quamvis non possent divitiae illo honestissimo modo communicari, non propterea necesse esset prius propositum tolli, quia in illo non determinate includebatur hic modus communicandi divitias per modum eleemosynæ, sed honestissimo modo possibili juxta occurrentes circumstantias. Ad hunc modum ergo intelligendum puto primum illud propositum, quod Deus habuit, communicandi personam suam humanæ naturæ; decrevit enim id facere modo perfectissimo, seu aptiori ad ostendenda sua attributa, præsentim illa quatuor, sapientiam, bonitatem, justitiam, misericordiam; quod in nulla sententia, ut existimo, negari potest, quia et per se est consentaneum perfectioni divinae providentiae, et hoc ut minimum probant quæ in confirmanda prima sententia, tam in hac sectione quam supra in secunda allata sunt. Si ergo cum hoc proposito conjungamus scientiam illam veluti conditionatam, quam per simplicem intelligentiam Deus habuit de lapsu generis humani, si illud tali modo crearet, et tentari ac labi permitteret, hoc inquam, posito, evidenter fit ut permisso peccati, et præscientia illius absoluta habuerit necessariam connexionem cum illo proposito; quia, posita illa scientia, jam hæc permisso erat medium necessarium ad exequandam incarnationem, eomodo quo per illud decretum intenta et amata fuerat; quia hoc modo magis manifestantur attributa Dei quam ullo alio. Unde si, stante illa scientia conditionata, nihilominus peccatum absolute non fuisse futurum, quia Deus nollet illud permittere, evidenter sequitur hoc non posse stare cum priori decreto; et hoc modo est sine dubio verum, quod si homo non peccasset, Deus non fieret homo ex vi decreti, quod modo habuit. At vero, si cum illo proposito non conjungamus illam scientiam conditionatam de peccato futuro, sed potius supponamus Adam, creatum illo modo, et permisum suæ libertati cum talibus auxiliis non fuisse peccatum (quod sine dubio facere potuit), et consequenter intelligamus, Deum per illam scientiam conditionatam potius præscivisse hominem ita creatum non fuisse peccatum (hæc enim scientia futurorum talis est, quales res ipsæ sunt futuræ), hoc, inquam, posito, non esset necessarium,

8. *Conclusio prima.* — Dico ergo primo: etiam si homo, suæ libertati relictus et permisus dicto modo, non esset peccaturus, nihilominus propositum Dei de incarnatione facienda consistere posset, et habere suum effectum, et hoc modo vera est sententia affirmans, etiam si homo non peccasset, Deum fore incarnandum. Hæc conclusio duobus modis defendi ac suaderi potest: primo, prosequendo sententiam quam hactenus docuimus, scilicet, decretum divinum de incarnatione facienda habuisse aliud motivum prius redempzione. Secundo, etiam juxta aliam sententiam, quæ docet Christum, in primo signo rationis, prædestinatum fuisse ut redemptorem et mortalem, et consequenter etiam primum illud decretum ortum fuisse ex motivo redempctionis. Prior via est nobis propria et facillima, et fere patet ex dictis, quia hoc modo decretum illud de incarnatione non includit necessariam connexionem cum peccato futuro, nec dependentiam ab illo, ut satis probatum est; et hunc sensum intendunt sine dubio auctores tertiaræ sententiaræ, et sane nullus esse potest aptior modus explicandi, quo sensu vera esse possit illa conditionalis, *Si homo non peccasset, Deus carnem assu-*